



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Dorotheo clarißimo. 252.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

μὲν οἱ, ὡς οἱ φιλάρετοι, καὶ
αὐτῶν καὶ ἐαυτῶν τῶν ἀρετῶν π-
μῶσι, καὶ πρὸς μέλλοντας φερόμενοι
ροπολοῦντες μετὰ σιν αὐτῶν.

Δαροθέω λαμπεροτάτῳ. σιϛ.

Λίαν θαυμάζω καὶ ἐκπλήσσομαι,
πῶς οἱ φιλαμαρτημονες ἀεὶ ἀποθνή-
σκουσιν, ἔδεδεποτε τεθνηκέναι νομίζου-
σι. Δὲ καὶ ζήτημα, ὡς γέγραφας, οἷόν
τε εἶναι σκένο τὰ πρὸς τὸς φρωτο-
πλάστους εἰρηδύον. ἢ δ' ἂν ἡμέρας
φάγητε ἀπὸ τοῦ ξύλου, γανάτω ἀπο-
θανείσθε. ὁ γὰρ κακοῦργος καὶ ὁ ἀν-
δροφόνος, τότε κρείως ἀποθνήσκει, ὅ-
ταν τὸ νόμος ὡδελῶν, καὶ τὸ ἀμαρ-
τημα ἐγράσοιτο, καὶ δοκίμη ζῆτι. εἰ
γὰρ καὶ μὴ τῆ πείρα, ἀλλὰ γε τῆ
ἀποφασί, καὶ τῶ δικαίῳ τεθνηκεν, εἰ
καὶ δοκίμη μὴδέ πο εἰς τὰς τῆ νόμων
σαγῶνας ἐμπεπληκέναι. εἰ δὲ καὶ γάνα-
τον τῆς ἀθανάτης ψυχῆς οὐδέ ζεταί πῶ
τῶ ἀγίῳ πνεύματος ἀποφοίτησιν. ἔ-
γὰρ κατοιχήσῃ εἰ σῶμα κατὰ χρεῶ
ἀμαρτίας, καὶ ἔπω νοείσθω. ὡσπερ γὰρ
τὸ σῶμα ἐν πάθει ψυχῆς, ἔπω καὶ
ἡ ψυχὴ παρόντος τοῦ γέῃ πνεύματος.
καὶ ὡσπερ ἀναχωρησάσης τῆς ψυχῆς
νεκρὸν ἰδύει τὸ σῶμα, ἔτω καὶ ἀποφοι-
τήσαντος τοῦ ἀγίου πνεύματος ἀπο-
λέσῃ ἡ ψυχὴ πῶ μακαρίαν ζωῆς.
Ὅτε εἰς τὸ μὴ ὄν ἀναλυομένη, ἀλλὰ
γανάτω πάντος χαλεπωτέραν βίβσα
ζαλιῶ. ἄφες γὰρ φησὶ τὸς νεκροῦς
θάψαι τὸς ἐαυτῶν νεκροῦς. καὶ ὁ υἱὸς
μου ἔτος νεκρὸς ἔω καὶ ἀνέστη. τὸ
γὰρ λεγόμενον παρὰ πῶν ὅτι πρὸς
τὸ χιλίαν ἔτη συμπληρώσας ἐτε-
θνήκεσαν. γέγραπται γὰρ μία ἡμέρα
κρείως ὡς χιλία ἔτη, ὅτε ἀγνοῦμενοι
πθανόν εἶναι μοι δοκεῖ, καὶ τοῖς ἀπλῶ-
τέροις μᾶλλον εὐπαράδειλον.

Ἐμμένω κόμπη. σιγ.

Ἐπειδὴ γέγραφας, λόρον μᾶλλον

rerum iudicium corruptū habent: partim
denique ne quicquam quidem post hanc
vitam esse arbitrantur. Nam probi ac vir-
tute præditi tum ipsam per se virtutem co-
lunt: tum futuras coronas animo & cogi-
tatione complectentes, eam cōsectantur.

Dorotheo clarissimo. 252.

Vehementer miror ac stupore defigor,
quī fiat, ut ij, quos peccata delectant, cum
semper moriantur, nunquam tamen mor-
tuos se esse existiment. Vnde etiam, quem-
admodum scripsisti, in quæstionem illud
venire potest, quod ad primò fictos homi-
nes dictum est, in quacunque die de ligno
comederitis, morte moriēmini. Facinoro-
sus enim ac sicarius tum demum propriè
mōtitur, cum leges violat ac scelus admit-
tit: quantumlibet alioqui vitæ vsura frui
videatur; Nam & si nondum re ipsa, at, si
sententiā ac sus spectes, mortuus est: etiā si
nondum in legum laqueos incidisse videat-
ur. Quòd si quis etiam immortalis animæ
mortem Spiritus sancti abscessionem esse
definit (neque enim in corpore peccatis
obnoxio domicilium habebit) sic quoque
hunc locum intelligere licet. Ut enim cor-
pus præsentē animā vivit: sic etiam animus
diuino Spiritu præsentē. Et quemadmodū
recedente animā corpus mortuum manet:
sic etiam recedente Spiritu sancto, vitā
beatam vitam amittet; non quidem illa in
nichilum dilabens, verum morte quavis
acerbiorem vitam ducens. Sine enim, in-
quit Christus, mortuos sepelire mortuos
suos. Ac rursus: Filius meus hic mortuus
erat, & resurrexit. Nam quòd nonnulli
dicunt, quòd ante mille annorum com-
plementum mortui erant (Scriptum enim
esse, Vnus dies Domini tanquā mille anni)
si non ignoretur, probabile mihi esse vi-
detur, atque eiusmodi, quòd à simplicio-
ribus potius excipiat.

Hermينو Comiti. 253.

Quoniam scribis me Orationem (vel
T: ij